

Када су се пре две и кусур године Ана Ивановић и Јелена Јанковић сликале са бившим Императором Клинтонем (који „воли спорт“), на њих се дигла силна дрека - с правом, мада заборављајући да жутократе свакодневно раде далеко гадније ствари, па ником ништа.

Исправите ме ако грешим, али тениске каријере Ане и Јелене од тада нису баш у успону. Не зато што их бојкотује народ (Срби брзо заборављају, је ли) већ што су некако изгубиле компас. Анин највећи успех од тада је што се сликала за Спортс Илустрејтид у оскудном купаћем костиму. Јелени исто не иде добро, муче је повреде.

Мало ко се сећа да је Новак Ђоковић, само пар месеци после скандала са Аном и Јеленом, одбио да се појави на хуманитарној вечери Шерон Стоун у Кану јер је међу позванима био Клинтон. Кад год се о њему пише у новинама, обавезно га дочекују питањима о недавној историји и његовом „геноцидном, агресорском“ народу - а он свако дочекује као противнички сервис и брани како своје, тако и наше достојанство.

Ђоковића ћете видети на сликама са породицом, а не са некаквим императорима, комесарима, жутницима малим и великим, сатрапима и невластима. Зна човек шта је важно у животу, шта су му приоритети, ко је и одакле је. И онда има морални и психолошки центар који је у тенису исто толико важан као и физичка кондиција, некад чак и више.

Све нешто мислим, када би Ана и Јелена пронашле тај центар који су негде успут запоставиле, и њима би кренуло.

Исто важи и за све нас.

(Сиви соко)